

1.

*Dům byl opuštěný, prázdný. Mráz pronikal do všech koutů.
Ve vaně se tvořila tenká ledová pokrývka a nabírala lebounce
namodralý odstín.*

Připadalo mu, že vypadá jako princezna. Ledová princezna.

*Seděl na mrazivé zemi, ale toho si nevšímal. Natáhl ruku
a zlebka se jí dotkl.*

Krev na jejích zápěstích už dávno zaschla.

*Nikdy ji nemiloval víc. Pobládil její paži, jako by se dotýkal
duše, která tělo opustila.*

Odcházel a neotočil se. Nebylo to sbobem, ale na shledanou.

Eilert Berg nebyl šťastný člověk. Namáhavě dýchal a z úst mu vycházely malé bílé obláčky, jenomže zdraví nepočítal mezi své největší problémy.

Svea byla v mládí tak krásná a on nedal jinak, dokud s ní neležel ve svatební posteli. Zdála se mu něžná, milá a trochu nesmělá. Její pravá povaha se ukázala po příliš krátké době štěstí. Držela ho pod pantoflem už skoro padesát let. Ale Eilert měl tajný plán. Poprvé viděl možnost získat ve stáří trochu volnosti, a rozhodně o ni nechtěl přijít.

Celý život těžce pracoval při rybolovu a to, co vydělal, stěží bylo dost k uživení Svey a dětí. Když odešel do důchodu, musela jim k životu stačit jeho hubená penze. A bez peněz v kapse by nemohl svůj život začít někde jinde, sám. Až se objevila tato možnost jako dar z nebe, a ještě k tomu to bylo směšně snadné. Ale pokud někdo chtěl vyhazovat spoustu peněz za pár hodin práce týdně, byla to jeho věc. Rozhodně si na to nestěžoval. Bankovky v dřevěné krabičce za kompostem za pouhý rok útěšně vyrostly do imponující hromádky a brzy bude mít dost, aby mohl odtáhnout do teplejších končin.

Musel se zastavit, aby nabral dech před posledním příkrým kopečkem, a masíroval si bolavé klouby na rukou. Španělsko, možná Řecko, tam roztaje chlad, jehož je plný. Počítal s tím, že mu zbývá alespoň deset let, než ho zahrabou do hlíny, a s těmi hodlal naložit co nejlíp. V žádném případě je nemínil strávit doma se starou nesnesitelnou ženskou.

Každodenní ranní procházka za svítání byla jeho jedinou klidnou chvílí a prospívala i jeho zdraví. Chodil vždycky stejnou cestou a ti, kteří jeho zvyk znali, někdy

vyhlédli ven a chvíli pohovořili. Zvláště ho těšila chvílička s milou mladou ženou nahoře v kopci u školy. Bývala tam jen o víkendech a přijížděla vždycky sama, pokaždé si ale udělala čas, aby si mohli popovídat o počasí a o větru. Také ji zajímalo, jaká bývala Fjällbacka v dřívějších dobách, a to bylo rozhodně téma, o němž rád mluvil. Bylo radostí na milou Alexandru pohledět. To ho dosud stále těšilo, i když zestárl. Rozumí se, že se o ní také ledacos povídalo, ale kdyby měl člověk poslouchat babské řeči, brzy by neměl čas na nic jiného.

Před několika lety se ho zeptala, jestli by nemohl každý pátek ráno zkontrolovat dům, když stejně chodí kolem. Budova je stará a kotel na teplo i vodovodní potrubí nespolehlivé, a ona nerada o víkendu přijíždí do zimy. Dostal klíč, aby mohl vejít a podívat se, jestli je všechno v pořádku. V okolí došlo k několika vloupáním, a tak měl také ověřit, zda okna a dveře jsou zavřené.

Úkol rozhodně náročný nebyl a každý měsíc v její schránce na dopisy ležela obálka s jeho jménem a odměnou, kterou pokládal za přímo královskou. Kromě toho ho moc těšilo, že dělá něco užitečného. Nebylo snadné zůstat bez činnosti, když celý život těžce pracoval.

Vrátka visela nakřivo a protestovala, když otvíral do zahrádky. Sníh nebyl shrabán a napadlo ho, jestli by o to neměl poprosit některého z chlapců. Nebyla to přece práce pro ženy.

Vytahoval klíč a dával si velký pozor, aby mu nevypadl do sněhu. Kdyby si musel kleknout, už by se nenaroval. Venkovní schody byly hladké a pokryté ledem, proto se raději přidržel zábradlí. Právě chtěl zasunout klíč do zámku, když si povšiml, že dveře jsou nedovřené. Trochu překvapeně do nich strčil a vešel na předsíň.

„Je někdo doma?“ Třeba dnes přijela o něco dříve? Nikdo neodpovídal. Zahlédl, jak mu z úst vychází pára, a uvědomil si, že je v domě mrazivo. Vůbec si nevěděl rady. Něco tady nesešlo a nešlo jen o porouchaný kotel.

Prošel místnostmi. Nezdálo se, že by tu někdo s něčím hýbal. Dům byl stejně uklizený jako vždycky. Video a televize stály na svých místech. Prošel přízemí a vydal se po schodech nahoru. Schodiště bylo příkré, a tak šel hodně opatrně. Nejdříve nahlédl do ložnice. Na první pohled bylo zřejmé, že tady bydlí žena, i když pokoj byl dost úsporně zařízený, ale uklizený stejně jako celý dům. Postel byla ustlaná a u nohou stála cestovní taška. Zdálo se mu, že je nevybalená. Připadal si hloupě. Možná přijela dříve, a když zjistila, že je kotel rozbitý, šla hledat někoho, kdo by ho spravil. Sám ale vlastnímu vysvětlení nevěřil. Něco bylo v nepořádku. Cítil to v kostech, jako někdy poznával blízcí se vichřici. Opatrně pokračoval domem. Další místnost ležela v rozlehlém podkroví se šikmým stropem a dřevěnými trámy. Po stranách krbu stála dvě křesla. Na stolku se povalovalo několik časopisů, ale jinak bylo všechno na svém místě. Sešel znovu do přízemí. I tady se všechno zdálo v naprostém pořádku. Kuchyně i obývací pokoj vypadaly jako vždycky. Zbývala mu jediná místnost – koupelna – a před jejími dveřmi na okamžik zaváhal. Všude panovalo naprosté ticho. Napadlo ho, že se chová směšně, a energicky otevřel.

O vteřinu později letěl k domovním dveřím tak rychle, jak mu jeho věk dovoloval. Na poslední chvíli si vzpomněl, že schody jsou omrzlé a stačil se zachytit, než sletěl hlavou dolů. Brodil se sněhem přes zahradu a zaklel, když se mu vrátka nechtěla otevřít. Venku se bezradně zastavil. O kousek dál uviděl postavu, která se rázným krokem přibližovala. Vzápětí poznal, že je to Toreho dcera Erika. Rozčileně na ni zavolał.

Byla unavená. K smrti unavená. Erika Falcková vypnula počítač a šla si do kuchyně nalít kávu. Cítila tlak ze všech stran. Vydavatel si přál první návrh knihy do srpna a ona sotva začala. Kniha o Selmě Lagerlöfové měla být její pátá biografie o švédských spisovatelkách a nejlepší ze všech,

ale ona si připadala bez elánu a nápadů. Před měsícem při dopravní nehodě zemřeli její rodiče a Erika cítila stále stejný smutek jako v den, kdy se to dozvěděla. Vyklidit jejich věci také nešlo tak rychle, jak původně doufala. Všechno oživovalo vzpomínky. Každá zásuvka zabrala několik hodin, protože si při probírání obsahu vybavovala obrazy ze života, tu blízké, tu vzdálenější. Zabíralo to hodně času. Byt ve Stockholmu zatím pronajala a napadlo ji, že by stejně dobře mohla zůstat v domě rodičů ve Fjällbace a psát tady. Dům ležel v klidném prostředí stranou od Sälviku.

Posadila se na verandu a hleděla do zahrady. Výhled jí nepřestával brát dech. Každá roční doba přinášela novou scenerii a dnešní oslňující slunce vrhalo kaskády paprsků na silný led v zálivu. Právě takové dny její otec miloval. Sevřelo se jí hrdlo a vzduch v domě ji dusil. Rozhodla se, že se půjde projít. Na teploměru bylo patnáct stupňů pod nulou a pořádně se na takový mráz navlékla. Za dveřmi se otřásla zimou, ale rychlá chůze ji zahřála.

Venku bylo naprosto klidno. Nikde ani živáčka. Slyšela jen vlastní dech. Byl to velký rozdíl proti letním měsícům, kdy místo kypělo životem. Erika tu v létě raději moc nebývala. I když věděla, že přežití městečka je závislé na turistice, připadalo jí, jako by každé léto přiletěla záplava kobylek. Tisícihlavé hejno pomalu, rok po roce, pokrývalo starou rybářskou vesnici. Přespolní kupovali domky kolem břehů, a přispívali tak k vytvoření společenství duchů na devět měsíců v roce.

Obyvatele po celá staletí živil rybolov. Nuzné prostředí a neustálý boj o přežití, kdy všechno záleželo na tom, jestli ryby přitáhnou nebo ne, vytvořilo drsné, silné lidi. Fjällbacka se měnila v pitoreskní místo, které přitahovalo turisty s napěchovanou peněženkou současně s tím, jak rybolov ztrácel svůj význam jako zdroj obživy. Erika viděla, jak městečko stárne. Mladí odcházeli a starší vzpomínali na bývalé časy. I ona sama patřila k těm, co se odstěhovali.

Zrychlila ještě krok a zahrnula doleva do kopečka ke škole. Když se blížila k vrcholku, zaslechla, jak na ni Eilert Berg něco volá. Nerozuměla mu. Mával na ni pažemi a spěchal k ní.

„Je mrtvá.“

Eilert těžce vydechoval a z prsou mu vycházely pisklavé zvuky.

„Uklidněte se, Eilerte. Co se stalo?“

„Leží tam mrtvá.“

Ukazoval na velkou světle modrou dřevěnou vilu a vyděšeně na ni hleděl.

Trvalo několik okamžiků, než Erika jeho slova pochopila. Pospíchala k domu, rozrazila vzpírající se vrátka a běžela k domovním dveřím. Předtím je za sebou nezařel a Erika teď opatrně přestoupila přes práh, protože si nebyla jistá, co spatří. Z nějakého důvodu se ho neodvažovala zeptat. Eilert běžel za ní a němě ukázal ke koupelně v přízemí. Zaváhala, otočila se a tázavě se na něho zahleděla. Byl bledý a hlas se mu třásl.

„Tam uvnitř.“

Erika v domě už hodně dlouho nebyla, přesto si pamatovala, kde leží koupelna. Otrásla se zimou navzdory teplému oblečení. Pomalu otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

Nevěděla vlastně, co má po Eilertově stručné informaci čekat, ale rozhodně nebyla připravená na tolik krve. Koupelna byla bíle vykachlíkovaná a o to strašnější se naskýtal pohled na krev kolem vany. Na zlomek vteřiny ji napadlo, jak je kontrast červené a bílé působivý, než v plné síle pochopila, že ve vaně leží člověk.

Navzdory nepřírozeným tónům bílé a modré, které se odrážely od jejího těla, ji okamžitě poznala. Byla to Alexandra Wijknerová, rozená Carlgrenová, dcera rodiny, jíž vila patřila. V dětství byly nejlepšími kamarádkami, ale od té doby už uplynulo hodně vody. Teď pro ni byla žena ve vaně téměř cizí.

Na štěstí měla mrtvá oči zavřené, ale rty promodralé.

Kolem ní se utvořil tenký ledový povlak a zcela zakrýval spodní část těla. Pravá ruka jí bezvládně visela přes okraj vany a prsty se smáčely v krvavé louži na zemi. Na kraji vany ležela žiletka. Druhá ruka byla vidět jen po loket, zbytek pokrýval led. Z ledového povlaku vystupovala i její kolena. Dlouhé plavé vlasy byly rozprostřené po okraji vany jako sluneční paprsky, ale vypadaly křehké a omrzlé.

Erika bez hnutí stála a hleděla na ni. Otrásla se zimou i osamělostí, kterou mrtvé tělo evokovalo. Pomalu vycouvala ze dveří.

Potom už se všechno odehrávalo jako v mlze. Ze svého mobilu zavolala na pohotovost a spolu s Eilerem čekali na sanitku s lékařem. Cítila stejný šok, jako když se dozvěděla o smrti svých rodičů, a jakmile se vrátila domů, nalila si velkou skleničku koňaku. Možná, že právě to by jí lékař nedoporučoval, ale alespoň se přestala třást.

Pohled na Alex jí připomněl dětství. Od doby jejich velkého přátelství už uplynulo více než pětadvacet let a jejím životem prošlo mnoho lidí, ale Alexandra měla v jejím srdci své místo. Tehdy byly děti. Později se odcizily. Přesto se nemohla srovnat s myšlenkou, že si Alex vzala život, což bylo jediné vysvětlení toho, co viděla. Alexandra, kterou tehdy znala, patřila mezi nejživější a nejvyrovnanější lidi, krásná, sebevědomá, zářící, za kterou se každý ohlédl. Podle toho, co o ní později slyšela, k ní byl život hodně štědrý. Vedla uměleckou galerii v Göteborgu, provdala se za muže, který byl nejen hezký, ale také velmi úspěšný, a bydlela v luxusním domě na ostrově Särö. Ale zjevně tam všechno úplně v pořádku nebylo.

Cítila, že si musí trochu srovnat myšlenky, a zavolala sestře.

„Nespíš?“

„Žertuješ? Adrian mě vzbudil ve tři ráno, a když kolem šesté konečně usnul, probudila se Emma a chtěla si hrát.“

„Nemohl se jednou postarat o děti Lucas?“

Na druhé straně sluchátka se rozlilo ledové ticho a Erika se kousla do rtu.

„Čeká ho dnes důležitá schůzka a musel se na ni vy-
spat. Má to teď v práci hodně složité, podnik je v kri-
tické situaci.“

Anna zvýšila hlas a Erika v něm zaslechla náznak hys-
terie. Lucas měl po ruce vždycky dobrou výmluvu
a Anna ho patrně citovala. Kdyby neměl důležitou
schůzku, stresovala by ho nutnost jiných vážných roz-
hodnutí. Tlak na tak úspěšného podnikatele, za jakého
se Lucas považoval, byl nesmírně silný. Zodpovědnost
za děti ležela tedy jen na jeho ženě. S čipernou tříletou
dcerkou a čtyřměsíčním miminem vypadala Anna aspoň
o deset let starší než na svých třicet let, jak si Erika po-
všimla na pohřbu rodičů.

„*Honey, don't touch that.*“

„Nemyslíš, že je na čase s ní mluvit švédsky?“

„Lucas si myslí, že doma musíme mluvit anglicky. Tvr-
dí, že se stejně vrátíme do Londýna ještě dřív, než Emma
začne chodit do školy.“

Eriku už unavovalo slyšet pořád to samé: „Lucas si mys-
lí, Lucas říká, Lucas se domnívá...“ V jejích očích byl
švagr ukázkou prvotřídního neřáda.

Anna ho poznala, když pracovala jako au pair v Lon-
dýně, a okamžitě ji nadchlo bouřlivé dvoření o deset let
staršího úspěšného makléře na burze Lucase Maxwella.
Opustila své plány na univerzitní studium a místo toho se
rozhodla život zasvětit dráze perfektní, reprezentativní
manželky. Problém byl pouze v tom, že Lucas nikdy s ni-
čím nebyl spokojen, a Anna, která si od dětství dělala
vždycky to, co sama chtěla, musela svou osobnost na-
prsto potlačit. Dokud nepřišly děti, Erika doufala, že
se sestra dostane rozum, Lucase opustí a začne žít svůj vlast-
ní život. Když se ale narodila Emma a po ní i Adrian, mu-
sela jen nerada připustit, že se švagra nezbaví.

„Navrhuji, abychom o Lucasovi a jeho přínosu pro výchovu dětí nemluvíly, a místo toho mi řekni, jak se daří mé malé berušce?“

„Ech... je to pořád stejné. Emma včera dostala záchvat vzteku a stačila rozstříhat dětské oblečení za malé jmění, než jsem na to přišla. Adrian zase už tři dny nepřetržitě řve nebo zvrací.“

„Nejspíš bys potřebovala trochu změnit prostředí. Nechceš se s dětmi sebrat a na týden přijet za mnou? Také bych potřebovala tvou pomoc s některými věcmi, projít všechny papíry rodičů a tak.“

„Vlastně jsme o tom s tebou chtěli mluvit.“

Jako vždycky, když se měla vypořádat s něčím nepříjemným, se Anně zachvěl hlas. Erika nastražila uši. To množné číslo neznělo moc slibně. Kdykoliv měl v něčem prsty Lucas, šlo vždycky o jeho vlastní prospěch a újmu všech ostatních.

Čekala, s čím Anna přijde.

„Lucas a já máme v plánu se odstěhovat do Londýna hned, jak se zaběhne jeho švédská filiálka, a neradi bychom tu udržovali dům. Určitě se ti nechce starat o tak velkou vilu na venkově, když nemáš rodinu a tak...“

Mlčení by se dalo krájet.

„Co vlastně máš na mysli?“ Erika si navíjela kolem prstu kadeř vlasů, byl to její zvyk od dětství, kdykoliv byla nervózní.

„No... Lucas si myslí, že bychom dům měly prodat. Nemáme možnost ho udržovat. Kromě toho si chceme koupit domek v Kensingtonu, jakmile se přestěhujeme do Londýna, a i když Lucas vydělává víc než dobře, peníze z prodeje by se nám moc hodily. Dům na západním pobřeží v tomto místě má cenu milionů. Němci šílí po výhledu na moře a mořském vzduchu.“

Anna ještě dále argumentovala, ale Erika už toho měla právě dost. Uprostřed věty položila sluchátko. Myšlenky se jí rozběhly.